

Ο αριστερισμός ως άρνηση της πραγματικότητας

Πολύ λίγοι άνθρωποι κάνουν τις σκέψεις που απαιτούνται για να αναλύσουν τα βάθη του αριστερισμού. Επιφανειακά, όλοι γνωρίζουμε περί τίνος πρόκειται: Μια θεωρία υποτιθέμενης συμπόνιας που υποστηρίζει τον φεμινισμό, την πολυπολιτισμικότητα, καθώς και τα «δικαιώματα» των ομοφυλοφίλων.

Κάτω από την επιφάνεια, ο αριστερισμός αποκαλύπτεται ως θεμελιωδώς μια «ιδεολογία», ή με άλλα λόγια, μια αντίληψη ότι οι ανθρώπινες προτιμήσεις για το πώς ο κόσμος «πρέπει να είναι», είναι πιο σημαντικές από το πώς ο κόσμος πραγματικά λειτουργεί. Αυτό επισημοποιήθηκε με τον Διαφωτισμό, ως ιδέα τού «να βλέπεις τον κόσμο μέσα από την ανθρώπινη λογική», όπως εκφράζεται ατομικά.

Ως ιδεολογία, είναι κάτι διαφορετικό από την πραγματικότητα. Λειτουργεί κατά τρόπο δυαδικό: Είναι μια προτεινόμενη ιδέα, στην οποία οι άνθρωποι είτε συμφωνούν ή διαφωνούν. Η διαφωνία σημαίνει ότι η ιδέα δεν θα περάσει και έτσι, αυτή μεταφράζεται ως μια «επίθεση» και μια προσπάθεια θανάτου της ιδέας. Έτσι, οι υποστηρικτές της ιδέας αισθάνονται ότι για λόγους «άμυνας» πρέπει να επιτεθούν σε όσους διαφωνούν.

Αυτό, κάνει την ιδεολογία μολυσματική. Εκείνοι που διαφωνούν έρχονται αντιμέτωποι με την εχθρότητα, την οποία το ανθρώπινο κοπάδι μάλλον αποδέχεται. Έτσι από την μία είναι οι «φυσιολογικοί» (αριστεροί) και όσοι διαφωνούν είναι οι παρεκκλίνοντες που γρήγορα γεμίζουν ονόματα όπως «ναζί», «φασίστες», «ρατσιστές», «ομοφοβικοί», «σεξιστές», «μισαλλόδοξοι» και άλλα, τα οποία δηλώνουν αποτυχία συμμόρφωσης με τα φανταστικά κοινωνικά πρότυπα.

Η Αριστερά κάνει αυτό που κάνει καλύτερα: Αρνείται την πραγματικότητα .

Ιστορικά, ο αριστερισμός προέκυψε κατά τη διάρκεια της Γαλλικής Επανάστασης και αποτελούνταν από την ιδέα ότι όλοι οι άνθρωποι είναι «ίσοι» στις βασικές ικανότητες (η «ισότητα» ως εξισωτισμός) και χρησιμοποιήθηκε για να μετατρέψει

έναν ωφελιμιστικό τρόπο σκέψης σε μια πολιτική ηθική.

Ο εξισωτισμός είναι η φωνή του πωλητή που υπόσχεται ουτοπία στους υποψήφιους αγοραστές, αλλά στην πραγματικότητα η βάση του είναι το κέρδος. Η «ιδεολογία» κάνει τους ανθρώπους να αισθάνονται έξυπνοι και ισχυροί για το γεγονός ότι χειραγωγούν τον κόσμο για να αντανakλά τις δικές τους προθέσεις και επιθυμίες.

Ως εκ τούτου, ο αριστερισμός αντικαθιστά την ταυτότητα, διότι είναι μια ταυτότητα. Οι αριστεροί θέλουν να ταυτιστούν με τους ισχυρούς, με αυτούς που είναι τολμηροί και αμφιλεγόμενοι, και οι οποίοι επωφελούνται από την κοινωνική δημοτικότητα.

Η ιστορία μάς λέει ότι ο αριστερισμός έχει κυριαρχήσει και όσοι δεν τον ακολουθούν (οι ρητώς διαφωνούντες και οι μη πεπεισμένοι) ωθούνται στην Δεξιά, η οποία προχωρεί τελικά, σε έναν συμβιβασμό με τον αριστερισμό. Έτσι, έχουμε μια Δεξιά αποδυναμωμένη που πάσχει από εγγενή αναποφασιστικότητα, φαγωμάρα και άλλες συγχύσεις.

Θα πρέπει να επιστρέψουμε στον ρεαλισμό. Να στηρίζουμε δράσεις πάνω σε αυτό που είναι, σε αυτό που φαίνεται μέσα από την ιστορία και όχι σε αυτό που θέλουμε να πιστεύουμε ότι είναι αλήθεια, μέσα από την ψευδαίσθηση της «ισότητας». Το να παραδεχτείς ότι οι άνθρωποι είναι διαφορετικοί και υπάρχουν μέσα σε μια ιεραρχία ικανότητας και ηθικής καλοσύνης είναι σήμερα ένα μαζικό ταμπού, επειδή ακούγεται αντι-κοινωνικό.

Για τους ανθρώπους αυτό που θέλουν να σκέφτονται ότι είναι αλήθεια, γίνεται πιο σημαντικό από αυτό που είναι αλήθεια και πραγματικότητα. Πρέπει να γνωρίζουμε όμως, ότι η πιο κοινή ανθρώπινη τάση είναι η αυταπάτη και ότι η αυταπάτη αυτή ενισχύεται σε ομάδες.

Ως παθολογία, ο αριστερισμός συνίσταται στην άρνηση της ανάγκης μας να κατανοήσουμε τον κόσμο και έχει ως αντεπιχείρημα τον «ανθρωπισμό», την ιδέα ότι οι άνθρωποι είναι πιο σημαντικοί από την πραγματικότητα. Ακόμα κι αν αυτή η ιδέα οδηγεί στην καταστροφή πάντοτε, παραμένει το πιο δημοφιλές επιχείρημα που δημιουργήθηκε από τον άνθρωπο. Ο ρεαλισμός είναι το μόνο προπύργιο εναντίον της.

Πηγή: alternative-right.blogspot.com (μέσω redskywarning.blogspot.gr)